

at Hindringen for at bringe Banernes Indtægter i Vejret i væsentlig Grad har ligget i Mangelen paa Bevægelsesfrihed med Hensyn til Taksterne, saa tror jeg ikke, det er helt rigtigt. Jeg tror, at Grunden til det store aarlige Underskud i Hovedsagen maa tilskrives Lovgivningsmagtens Modstand mod at indrette Taksterne saaledes, at de til enhver Tid har kunnet være svarende til de Konjunkturer, der har været, og selv om Statsbanerne — jeg taler her særlig om Statsbanerne, fordi det er den væsentligste af de Erhvervsinstitutioner, der her er Tale om — havde haft den Frihed, de nu kræver, til at ændre deres Takster og øvrige Forhold i Henhold til de nu foreslaaede Bestemmelser, vilde det ikke i væsentlig Grad kunne indvirke paa den Balance, som maa kræves af disse Statsvirksomheder. Det er en Paastand, man kan fremsætte, men jeg tror ikke, det er en Paastand, der har ret meget paa sig.

Ligeledes mener jeg, det er en urigtig Paastand, naar det hævdes, at den væsentligste Hindring for en gennemført Økonomi i Virksomhedernes Drift ligger i Forholdet til Bevillingsmyndigheden. Jeg har allerede ved Finanslovsforslagets Behandling taget Afstand fra denne Tanke, og hvad der er en Følge af denne Tanke, den Række af Anmærkninger paa Finanslovsforslaget, som er det stærkeste Udslag af hele den Opfattelse og af Tanken om at give Administrationen betydeligt mere Frihed. Derfor skal jeg ikke komme ind paa det nu. Men jeg vil sige noget lignende, som er sagt af en æret foregaaende Taler, at Omfanget af den Frihed, der skal fremkomme gennem Anmærkningerne, maa tages under Overvejelse i Finansudvalget; der maa Afgørelsen træffes. Men ogsaa de Forslag, der her er til Behandling, er jo et Udslag af den samme Tanke, den samme Villie til at lade Administrationen tage Bestemmelse, hvor Rigsdagen hittil har truffet Bestemmelse. Den træder ogsaa ret stærkt frem her.

Jeg synes, at det er for meget, naar man nu fra Ledelsens Side ønsker at faa Lov til ikke blot at foretage de Nedsættelser og de Foranstaltninger, som er særlig nævnt i de forskellige Forslag, men ogsaa at foretage en Række generelle Nedsættelser uden Rigsdagens Billigelse eller Tilslutning. Som det er nu, kan saadanne generelle Nedsættelser af Taksterne godt finde Sted, om man ønsker det, og de kan endda finde Sted, uden at noget særlig stort Apparat skal sættes i Bevægelse i Form af Lovforslag o. s. v. Man kan i Øjeblikket nøjes med at faa Tilslutning fra de to Finansudvalg —

ja, maaske skal Jernbaneraadet ogsaa høres, men der behøves dog neppe Tilslutning fra dette. Naar blot Finansudvalgene har givet deres Tilslutning, er det nok. Jeg kan ikke se, at der er nogen egentlig Grund til at forandre denne Bestemmelse.

Den højtærede Minister udtalte, at der ikke er noget Tilfælde, hvor Finansudvalgene har modsat sig et Krav fra Administrationens Side i den Retning, og da der ikke findes noget Eksempel paa, at de har modsat sig noget saadant Krav, saa slutter Ministeren derfra, at saa er det rimeligt, at en saadan Ordning falder væk. Det kan jeg ikke erkende Rigtigheden af. Fordi en Ret fra Rigsdagens Side til at tage en Beslutning aldrig er blevet brugt til at lægge Hindringer for de ønskede Foranstaltninger, kan man dog ikke sige, at den Ret, Rigsdagen her har, er uden Betydning, og at den derfor bør falde væk. Jeg synes, at man med nok saa megen Ret kunde sige, at da det viser sig, at Rigsdagen gennem det Indseende, den har haft gennem Finansudvalgene, aldrig har stillet sig modvilligt, kan der ikke være noget som helst i Vejen for, at man beholder denne Ordning.

Den Ordning, som er foreslaaet, at overlade ogsaa de generelle Nedsættelser til Administrationen, tør jeg ikke give min Tilslutning. Jeg maa der fastholde mit Standpunkt fra Kommissionen. Det er at gaa Rigsdagen for nær at fratage den Retten til at bestemme i saadanne almindelige Tilfælde og lægge denne Ret over til Administrationen. Man maa huske, at det er ikke Smaasummer, det her drejer sig om. Man tænke sig blot, at Taksterne blev nedsat generelt med 10 pCt. Nedsættelsen vilde andrage saadant noget som 14—15 Mill. Kr.

Mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Slebsager, sagde, at man maaske kunde gaa en anden Vej, nemlig den at bestemme, at Taksterne ikke skal være Maksimaltakster, men Normaltakster. Det er en Tanke, som i alt Fald tiltaler mig mere end Kommissionsflertallets Forslag, og som man eventuelt kunde forhandle om i Udvalget; men jeg føler selvfølgelig ingen særlig Tilfredsstillelse ved, at man fra Rigsdagens Side skulde gaa med til at give Finansudvalgene Ret til at sætte Taksterne op, ogsaa over denne Normal. Men jeg maa bede lagt Mærke til, at det ærede Medlem fremsatte denne Tanke under den bestemte Forudsætning, at Rigsdagen beholdt den Indflydelse, den har gennem Finansudvalgene. Fra anden Side har man hævdet, at Finansudvalgene er saa optaget,